

CULTURA TERRASSA - 16 març 2017 2.00 h

EXPOSICIÓ

L'altre Subirachs

- Una exposició a Terrassa descobreix el treball més íntim que l'artista va crear abans, en paral·lel i després del gran projecte de la Sagrada Família

Sense la pressió dels encàrrecs, l'artista, que es va morir fa tres anys, va teixir món creatiu molt personal Foto: ORIOL DURAN.

MARIA PALAU - TERRASSA

Josep M. Subirachs volia que el seu art pertanyés a la gent. Per això creia que el millor lloc per emplaçar-lo era l'espai públic. Carrers, places i edificis d'arreu del món duen la seva empremta artística, amb nombroses obres de dimensió monumental. Però hi va haver un altre Subirachs que

va treballar a petita escala, en la intimitat del taller, sense la pressió dels encàrrecs, i aquest ha quedat més ocult.

La mostra és el preàmbul del nou Espai Subirachs, que s'obrirà el 27 de maig al Poblenou

El Subirachs que pensava en gran per conquerir la ment i el cor de les persones va generar molta controvèrsia. Des que es va atrevir a col·locar les primeres escultures abstractes al paisatge de Barcelona, a la fi dels cinquanta, fins que va desplegar, a partir del 1986, el projecte de la façana de la Passió de la Sagrada Família, que li va comportar dues dècades d'esgotadora feina i un allau de crítiques que van acabar degenerant en insults d'una duresa extrema. Aquest soroll és el que ha tapat l'altre Subirachs.

Tres anys després de la seva mort, a 87 anys, li ha arribat l'oportunitat. A Subirachs “no cal reivindicar-lo, sinó que cal redescobrir el conjunt de la seva trajectòria”, precisa la historiadora de l'art Judit Subirachs, filla de l'artista i ara comissària d'una exposició al Centre Cultural de Terrassa en la que s'exhibeixen 75 d'aquestes peces de petit i mitjà format, entre escultures, pintures i dibuixos.

La mostra *Figuracions i abstraccions* (fins al 13 de maig) té un interès afegit perquè s'erigeix en el preàmbul de l'Espai Subirachs, el museu que ell tan aspirava a tenir i que la seva família ha decidit tirar endavant sense suport institucional. Tal com va avançar aquest mitjà, s'inaugurarà el 27 de maig al Poblenou, en un local situat a quatre passes de la casa natal de l'artista.

Fer pedagogia de Subirachs per alliberar-lo dels prejudicis. Mirar-lo amb uns ulls nets tot resseguint la seva extensa i intensa carrera, abans, en paral·lel i després de la Sagrada Família. Des del seu començament en la immediata postguerra, quan sota el mestratge d'Enric Casanovas s'afilia a un noucentisme que el du a esculpir la sensualitat tranquil·la de *Claudia Chauchat* (1949), en homenatge al personatge de *La muntanya màgica* de Thomas Mann.

Subirachs creu que tot artista ha de tenir el seu estil i de seguida s'aferra a l'expressionisme (*La família* (1953) és una delicadesa angulosa que s'exposa per primer cop). És llavors que aflora la que serà una de les seves obstinacions: el temps, que trasllada en les textures, “la pell de l'obra”.

Al final dels cinquanta, prendrà una decisió radical: abandona la figuració i es lliura a l'abstracció, “el llenguatge que considerava el més adequat per al segle XX”, explica

Judit Subirachs. Seran anys d'una energia creativa desbocada, amb un gran domini de tota mena de materials i tècniques, amb missatges que empelten els eterns dilemes de l'existència humana amb les exigències i urgències del seu temps. Una crisi el farà aturar. “S'adona que l'abstracció no arriba a tothom, que hi ha gent que no hi connecta.” I es capbussa en una nova figuració trufada de metàfores.

L'encàrrec del grup escultòric de la façana de la Passió va ser “inesperat”. Òbviament, va trasbalsar el seu ordre de treball. Però, tot i les proporcions de la tasca encomanada, no deixarà de banda la seva col·lecció de peces personals (sempre pensant en els continguts del seu futur museu).

Durant aquest període, es reconcilia amb l'esperit de les seves obres abstractes, però el reprèn “sense tensions, amb serenitat”. Fins que una malaltia degenerativa l'obligarà a reinventar-se. Arribarà un moment que ja no tindrà forces per esculpir (*Vuit graons*, del 2007, sobre la idea de l'escala lul·liana, serà l'última), però el neguit de crear no minva i es posa a pintar acrílics compulsivament. “Fins al darrer moment pinta el que voldria i no pot esculpir”, conclou la historiadora de l'art.

NOTÍCIES DE ...

Barcelona

Terrassa

PUBLICAT A

El Punt Avui.

Comarques Gironines

16-03-2017, Pàgina 48

El Punt Avui.

Barcelona

16-03-2017, Pàgina 36

El Punt Avui. Camp i

Ebre

16-03-2017, Pàgina 36

El Punt Avui. Lleida